

Sygnatura akt XIIC 936/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2019r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący sędzia Hanna Ratajczak

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Słup - Ostrawska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019r

sprawy z powództwa (...) Bank SA z siedzibą w W.

przeciwko **K. A.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 206.643,37zł (dwieście sześć tysięcy sześćset czterdzieści trzy zł 37/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lutego 2018r do dnia zapłaty
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę (...) tytułem zwrotu części kosztów sądowych oraz 10.817zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, odstępując od obciążenia pozostałymi kosztami sądowymi

/-/ Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 14 lutego 2018 roku (k. 1- 4) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od K. A. kwoty 206.643,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony łączyła umowa pożyczki nr (...), na jej podstawie pozwana była zobowiązana spłacać na rzecz powoda otrzymaną kwotę pożyczki. W związku z nienależytym wykonaniem przez pozwaną zaciągniętego zobowiązania tj. brak terminowego regulowania wpłat, skutkującym naruszeniem przedmiotowej umowy, powstałe zadłużenie zostało postawione w stan pełnej wymagalności z dniem 23 stycznia 2018 roku. Następnie pismem z dnia 25 stycznia 2018 roku powód wezwał pozwaną o spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Zobowiązanie nie zostało przez pozwaną uregulowane.

Nakazem zapłaty z dnia 12 marca 2018 roku (k. 5) wydanym w postępowaniu upominawczym referendarz Sądowy w Sądzie rejonowym (...) w L. nakazał pozwanej K. A. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę 206.643,37 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lutego 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 9.784 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, albo w tym terminie wnieść sprzeciw.

Pismem z dnia 21 marca 2018 roku (k. 6- 12) pozwana K. A. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Pozwana jednocześnie wniosła o oddalenie powództwa w całości; przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G., I Wydział Cywilny; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Ponadto pozwana złożyła wniosek o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 §1 pkt. 2 z uwagi na toczące się postępowanie przed Sądem Rejonowym- P. w P., XI Wydziałem Gospodarczym, sygn. akt (...), tj. postępowanie w sprawie ogłoszenia upadłości pozwanej.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, iż dokument ksiąg bankowych na który powołuje się strona powodowa nie stanowi podstawy wykazania istnienia, wysoki oraz wymagalności wierzytelności w stosunku do pozwanej. Nadto umowa z dnia 26 stycznia 2017 roku co prawda świadczy o zawarciu określonego stosunku prawnego między stronami, ale w żaden sposób nie potwierdza, że powstała jakakolwiek zaległość, a tym bardziej nie potwierdza wysokości wierzytelności powódki. Powód nie wykazała zasadności dochodzonego roszczenia tak co do zasady jak i wysokości. Ponadto pozwana podniosła, iż przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta z naruszeniem zasad współzycia społecznego. Pozwana wskazała, że pożyczkę zaciągnęła dla swojej sąsiadki I. C.. Pozwana została przekonana przez pośrednika finansowego do zaciągnięcia dwóch kredytów, które po trzech miesiącach terminowych spłat miały zostać przepisane na Panią I. C.. Następnie pośrednik finansowy zaproponował pozwanej zaciągnięcie kredytu konsolidacyjnego, który umożliwiłby przepisanie wszystkich dotychczas zaciągniętych zobowiązań przez pozwaną na rzecz jej sąsiadki I. C.. Pozwaną nadto zapewniono, że nie ma innej możliwości przepisania kredytów na I. C.. Pozwana ostatecznie zaciągnęła kredyt konsolidacyjny, niemniej jednak do przeniesienia wierzytelności nie doszło.

Postanowieniem z dnia 03 kwietnia 2018 roku (k. 24) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w L. przekazał sprawę do Sadu Okręgowego w P..

Pismem z dnia 06 grudnia 2018 roku (k. 133- 133v) pozwana złożyła wniosek o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowań karnych, w których pozwana ma status pokrzywdzonej, w sprawach prowadzonych przez Prokuraturę Regionalną we W., Wydział I do Spraw (...) (...) pod sygnaturami (...) oraz(...), albowiem ustalenie czynu ujawnionego w postępowaniu karnym może mieć wpływa na rozstrzygnięcie przedmiotowego procesu. W piśmie procesowym z dnia 03 stycznia 2019 roku (k. 139- 140) powód wniósł o oddalenie wniosku pozwanej o zawieszenie postępowania.

Sąd postanowieniem z dnia 12 lutego 2019 roku (k. 149) oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie postępowania.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2017 roku pomiędzy A. Bank. S.A. z siedzibą w W. a K. A. została zawarta umowa kredytu konsolidacyjnego nr (...). Bank za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w G. udzielił pozwanej kredytu w wysokości 199.966,55 zł.

Kwotę udzielonego kredytu pozwana zobowiązała się spłacić wraz z należnymi odsetkami w 144 równych ratach kapitałowo- odsetkowych, płatnych nie później niż do dnia 25. każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie. Spłata rat miała być dokonywana w wysokości i terminach określonych w aktualnym harmonogramie spłat.

W § 9 ust. 1 umowy strony uzgodniły, że łącząca je umowa rozwiązuje się z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Nadto powód zastrzegł sobie prawo wypowiedzenia umowy w określonych przypadkach. W szczególności kiedy kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, Bank wówczas wzywa kredytobiorcę do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostaną uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, z której złożony przez Kredytobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu (§9 ust. 3 umowy).

Od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane.

Dowód: poświadczona z godność z oryginałem kopia umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...) z załącznikami (k. 67-79), kopia dyspozycji uruchomienia kredytu (k. 108)

Mimo łączącej strony umowy pozwana zaprzestała terminowej spłaty rat udzielonego jej kredytu. Wobec czego powód poinformował pozwaną o istniejącej na dzień 05 września 2017 roku zaległości w kwocie 2.409,80 zł oraz wskazał na konieczność niezwłocznego jej uregulowania.

Wobec powstających zaległości z powodu nieregulowania przez pozwaną kolejnych rat kredytu powód skierował do niej ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 4.840,77 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Informując, że niuregulowanie zadłużenia może skutkować min. wypowiedzeniem umowy wraz z żądaniem spłaty całości zobowiązania.

Następnie z powodu niedotrzymania warunków umowy i niuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty, powód wezwał pozwaną do dokonania w terminie 14 dni roboczych spłaty zaległości, które na dzień wygenerowania pisma wносиły 7.275,53 zł.

W dalszej części pisma powód wskazał, że w przypadku niewykorzystania przez pozwaną uprawnień wskazanych w art. 75c Ustawy Prawo bankowe, niniejszym pismem wypowiada umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma.

Ponadto powód poinformował pozwaną, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego tj. zadłużenie przeterminowane na dzień wypowiedzenia oraz wszystkie naliczone raty i odsetki od dnia wypowiedzenia do dnia spłaty, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. Korespondencja została przez pozwaną odebrana osobiście w dniu 04 grudnia 2017 roku.

Pozwana nie uregulowała zaległości w wyznaczonym terminie. Z uwagi na upływ terminu wypowiedzenia całe roszczenie stało się natychmiast wymagalne.

Do momentu złożenia pozwu zobowiązanie nie zostało uregulowane.

Dowód: kopia pisma informującego z dnia 05 września 2017 roku (k. 103), kopia ostatecznego wezwania do zapłaty dnia 25 października 2017 roku wraz z informacją o nadaniu oraz odbiorze przesyłki (k. 104- 105v), kopia warunkowego wypowiedzenia umowy z dnia 24 listopada 2017 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 106- 107v), wydruk historii rachunku bankowego nr (...) (k. 109- 111, 112- 119v)

Pozwana zawiadomiła prokuraturę o możliwości popełnienia przestępstwa przez pośrednika finansowego na jej szkodę. Sprawa jest prowadzona przez Prokuraturę Regionalną we W. pod sygnaturą (...).

Dowód: kopia akt Prokuratury (...) we W. o sygn. (...)

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Nadto Sąd ustaleń dokonał w oparciu o kopie dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Nieprzydatne okazały się dokumenty dot. postępowania z wniosku K. A. o ogłoszenie upadłości, albowiem postępowanie w sprawie zostało umorzone i powyższe pozostaje bez znaczenia dla dokonania istotnych ustaleń w niniejszej sprawie.

Zeznania świadka I. C. Sąd uznał jako wiarygodne, świadek zeznawała spójnie i logicznie, udzielając spontanicznie odpowiedzi na zadawane pytania.

Ponadto jako wiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanej K. A., niemniej jednak przypisał im odmienne znaczenie aniżeli sama pozwana. Okoliczności dotyczące działań pośrednika finansowego jako działania osoby trzeciej pozostają bez znaczenia dla ważności przedmiotowej umowy kredytu. Nadto fakt, że zobowiązania były zaciągane na rzecz I. C. również pozostaje bez znaczenia dla zakresu odpowiedzialności pozwanej jako strony umowy.

Ostatecznie zarówno zeznania świadka jak i strony pozwanej miały dla Sądu drugorzędne znaczenie przy dokonywaniu istotnych ustaleń faktycznych w sprawie, albowiem Sąd w szczególności oparł się na przedłożonych dokumentach.

Sąd zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady jak również co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Roszczenie było przez pozwaną kwestionowane zarówno co do zasady jak i wysokości. K. A. w treści zgłoszonego sprzeciwu nadto powoływała się na błąd oraz zasady współżycia społecznego.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96).

W dalszej kolejności Sąd zważył, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 6 kc). Art. 6 kc określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne.

Według tych ogólnych norm na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Obowiązkiem powoda w przedmiotowej sprawie, wobec kwestionowania przez stronę pozwaną roszczenia co do zasady jak i wysokości, było zaprezentowanie materiału dowodowego, który pozwoliłby uwzględnić zgłoszone roszczenie.

W przedmiotowym postępowaniu powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię przedmiotowej umowy, której treść nie budziła zastrzeżeń Sądu. Z jej treści wynika całkowity koszt kredytu, zasady naliczania odsetek i jego spłaty. Nadto powód przedłożył do akt wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 14 lutego 2018 roku

z którego wynika, iż na dzień sporządzenia dokumentu zadłużenie pozwanej wynosiło 206.643,37 zł oraz historię rachunku kredytowego, z których wynikają dokonane wpłaty oraz sposób ich rozliczenia.

Odnosząc się do stanowiska strony pozwanej tj. kwestionowania przez nią dokumentów prywatnych, które powód przedłożył jako dowód Sąd pragnie zważyć, iż dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Co do zasady dokumenty prywatne korzystają przeciw z domniemania autentyczności oraz że osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Domniemania te mogą zostać obalone. Tak więc choć z dokumentem prywatnym nie łączy się domniemanie zgodności z prawdą oświadczenia w nim zawartego, to nie przeszkadza, by sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. To oznacza, że wyciąg z ksiąg, rachunkowych banku, opatrzony stosownym podpisem podmiotu uprawnionego do działania za bank, jako dokument prywatny mógł dowodzić określonych faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 19 stycznia 2017 roku, (...)).

Sąd na podstawie złożonych dokumentów uznał, iż powód wykazał istnienie roszczenia oraz jego wysokość. Powód przedstawił dowody, na których Sąd się oparł ustalając stan faktyczny.

Również na podstawie przedłożonych dokumentów Sąd ustalił, że strony łączyła umowa kredytu, na jej podstawie zostały wypłacone środki pieniężne, jednak pozwana nie wywiązywała się z postanowień umowy i nie spłacała regularnie i terminowo istniejącego zobowiązania. Nadto tym zakresie na uwzględnienie nie zasługiwało stanowisko pozwanej, która powoływała się na fakt pozostawania w błędzie przy zawieraniu przedmiotowej umowy.

Zgodnie z treścią art 84 § 1 i 2 kc w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy powołanie się przez pozwaną na błąd nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazać bowiem należy, że przy czynnościach dwustronnych błąd musi być wywołany przez drugą stronę czynności, w tym przypadku powoda. Natomiast wszelkie okoliczności powoływane w toku postępowania przez K. A. dotyczą działania pośrednika finansowego (...) S.A. z siedzibą w G., czyli osoby trzeciej, albowiem umowa została zawarta pomiędzy powodem, a pozwaną.

W ocenie Sądu przedmiotowa umowa jest jasna, z jej treści wyraźnie wynika zobowiązanie pozwanej, nadto zasady spłaty zaciągniętego kredytu, jak również konsekwencje niewywiązywania się pozwanej z postanowień umowy. Nadto z treści zawartej umowy nie wynika możliwość przeniesienia zobowiązania na I. C.. Jeżeli pozwana przystąpiła do podpisania umowy musi ponosić wszelkie konsekwencje dokonania tej czynności.

Powoływane okoliczności, że pośrednik finansowy mógł ją wprowadzić w błąd nie wpływają na stosunek łączący pozwaną i powoda. Reasumując relacje pozwanej z pośrednikiem finansowym pozostają bez wpływu na ocenę zgłoszonego roszczenia. Odrębną kwestię stanowi istnienie roszczenia pozwanej względem pośrednika finansowego z uwagi na jego nielojalne działanie, a nadto wynik prowadzonego postępowania karnego.

Bank (powód) działa zgodnie z postanowieniami zawartej umowy, która określała, że w przypadku braku terminowej spłaty rat kredytu bank może wypowiedzieć umowę, a wówczas świadczenie stanie się wymagalne w całości. Mając na uwadze treść umowy kredytu pozwana z góry wiedziała, kiedy i z jakich przyczyn może dojść do wypowiedzenia umowy. Okoliczność, że pozwana zawierzyła twierdzeniom pośrednika finansowego nie wpływa na zakres jej odpowiedzialności wobec powoda, wynikający z zawartej przez nią umowy kredytu konsolidacyjnego. Pozwana

zapoznała się z treścią zawartej umowy, miała świadomość że jej postanowienia odbiegają od twierdzeń i zapewnień składanych przez pośrednika finansowego, mimo to zdecydowała się na dokonanie tej czynności prawnej.

Pozwana jako strona umowy pozostaje dłużnikiem banku i to ona winna dokładać wszelkich starań o terminową i rzetelną regulację zobowiązania. Bez wątplenia łącząca strony umowa jest ważna. Nadto należy zważyć, że nie toczyło się postępowanie o unieważnienie zawartej umowy kredytu.

Pozwana także podnosiła, że uznanie powództwa narusza art. 5 kc tj. zasady współzycia społecznego. K. A. wskazała, że strona powodowa nadużywa swojego prawa albowiem korzystała z usług pośrednika finansowego.

Stanowisko pozwanej nie zasługiwało na uwzględnienie. Zważyć należy, że K. A. mogła nie korzystać z usług pośrednika. Okoliczność, że pozwana nie udała się do banku nie pozostaje w związku z działaniami powoda. Nadto do jego zadań nie należy kontrola i weryfikacja prawidłowości działań pośredników finansowych. To pozwana obdarzyła pośrednika zaufaniem i w efekcie w miejsce woli zaciągnięcia zobowiązania na około 10.000 zł pozostała z długiem opiewającym na kilkaset tysięcy złotych.

Sąd również nie widzi żadnych przyczyn leżących po stronie wierzyciela, aby można było ograniczyć lub wyłączyć odpowiedzialność pozwanej wynikającej z przedmiotowej umowy.

Mając na uwadze treść zawartej umowy pozwana wiedziała, że opiewa ona na kwotę około 200.000 zł, nadto miała świadomość, że przyjmuje obowiązek spłaty zobowiązania mimo faktu, iż wypłacane kwoty pozostawały do dyspozycji jej sąsiadki I. C., w interesie której de facto pozwana podjęła się zaciągania kolejnych zobowiązań. W ocenie Sądu to była autonomiczna decyzja pozwanej, że przyjęła na siebie kolejne zobowiązania, przy czym z kwot wypłacanego kredytu nie skorzystała w żadnym zakresie, ponadto mimo braku w treści umowy zapisów stanowiących o przeniesieniu wierzytelności na I. C.. Pozwana przyjęła na siebie pewne zobowiązanie, co czyni bezzasadnym zarzut naruszenia art. 5 kc.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że zwarta umowa kredytu jest ważna, a wszystkie jej postanowienia są zgodne z prawem i należy je stosować.

Prowadzone postępowanie karne, a nadto działania podmiotu trzeciego pozostają bez wpływu na ocenę stosunku prawnego łączącego powoda i pozwaną.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 206.643,37 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lutego 2018 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach od zasądzonej należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z treścią przywołanego przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 14 lutego 2018 roku tj. od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 102 kpc. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.584 zł tytułem części uiszczonej opłaty od pozwu oraz kwotę 10.817 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, na które składają się 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Mając na uwadze wszystkie okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że zachodzą szczególne okoliczności o, których mowa w treści art. 102 kpc dlatego odstąpił od obciążania pozwanej pozostałymi kosztami sądowymi.

Mając na uwadze powyższe na podstawie powołanych przepisów należało orzec jak w sentencji wyroku.

/-/ Hanna Ratajczak